

GAVA fr. Ing. C. O. Bolje af Gennäs

ALBUM

FÖR

GUITARR-SPELARE

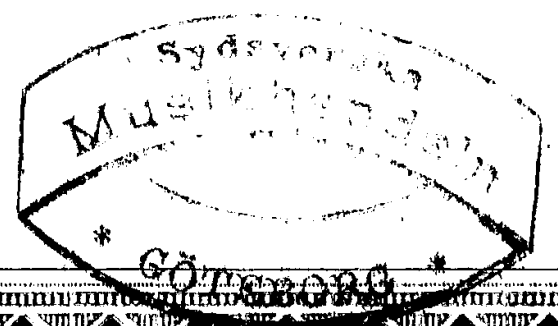
Valda Sånger med Guitarr-accompagnement.

Häft. 1, 2, 3.

STOCKHOLM
ABR. LUNDQUIST
Kongl. Hof-Musikhandlare,
Malmorgsgatan 8.

Pris 1:

1924
1324

Aftonbetraktelse.

E. G. Geijer.

Adagio.

Sång

Stil-la skuggor breda sig i qvällen, So len släckes i svala sjön.
Klara stjernor framgå öfver fjellen, Tän-da offrande kärleks bön.

Guitarre

I den mör-ka nat-tens timma o! låt a-ningens fack-lor glimma. När det skymmer,

låt mig då förnim-ma hoppets sa-li-ga, lju-sa frid, hoppets sa-li-ga, lju-sa frid.

(C.W. Böttiger)

Romans ur Op. Ziguenerskan.

M.W. Balfe.

Andantino.

Sång.

I drömmen jag såg mig i gylle-ne sal Omlwärfd af en
Och hö - - ga her - rar ha böjt knä för mig i den

Guitarre.

ly-san-de tropp af va-sal-ler och tje-na-re u - - tan tal till
gyl-le - - ne sal och med tä - - rar jemt de slö - - sa - de, och

mig sat-te al-la sitt hopp och dyr-ba-ra skat-ter glänste kring
löf - - ten u - - tan tal och per-lor ströd-des på min

pp

mig. stig. } och stolt jag min spi - ra bar, ————— men dröm - mens hög - sta

Fingerings: 2 0 1 4 1 0 3 3 1 1 1 1 2 3 2 7

stringendo. cresc.

säll - het var att jag såg jag # var älskad af dig, att jag såg jag var ä - - skad,

cresc. string. rit.

äl - skad af dig, att jag såg jag var ä - - skad, ä - - skad af dig. dig.

1 2.

Våren.

G x x x x x

Marcia.

Sång.

Glad såsom fågeln i morgonstunden hälsar jag våren i friska naturen,

Guitarre.

Lärkan mig ropar och trasten i lunden, Är lan på åkern och orren i fur'n.

Se hur de silfvrade bäckarne små, hoppa och slå, hoppa och slå, vänliga armar kring

tufvor och stenar, hör hur det spritter i buskar och grenar af lif och af dans, af lif och af dans

1. i den herrli-ga vår-solens glans, vårsolens glans. 2. Vår-solens glans.

f

Om jag dig älskar.

F. Gumbert.

Vivace.

Sång.

Om jag dig älskar? Fråga då
Om jag dig älskar? Fråga då

Guitarre.

stjer - nan, hvilken min kla - gan förnam i det blå. Om jag dig
mol - net, som mitt för - tro - en - de fick i det blå. Om jag dig

äl - skar? Fråga då ro - sen, som jag dig skic - kar med tä - rar up -
 älskar? Fråga då vå - gen, ack, i hvars spe - gel jag ser dig än -

på, som jag dig skic - kar med tä - rar up - på, med
 då, ack, i hvars spe - gel jag ser dig än - då, jag

ritard.
 tä - rar up - på, med tä - rar up - på.
 ser dig än - då, jag ser dig än - då.

Får du en vän.

F. Wrangel.

Andante.

Sång.

1. Får du en vän, som dig har kär, Var honom huld, var honom när. Intill din död, i
 2. Fast i-från sorg och i-från nöd In-gen går fri, hvad han må bli. Kärlek gör hvitt det
 3. *) Ar-me, men om i all din tid Du ej får vän, och ej får frid. Och om din tår ej

Guitarre

lust och i nöd Var lil-la vännen tro-gen. Sor-gen är svår, kär-le-ken rar,
 svartaste bröd, Kärlek gör fröjd och lyc-ka. Äl-skar du rätt, allt blir så lätt,
 nå-gon förstär, Sedd är den dock i himlen. Sor-gen är stor, stör-re är Gud,

Ly-ser i mörka skogen. Åck, får du en vän, som har dig kär, Var ho-nom huld och trogen.
 Guru dig än sorger trycka. Åck, älskar du rätt, allt blir så lätt, Guru dig än sorger trycka.
 Större än all jordens smärta. Åck, har du ej vän! du har ju Gud, Tryck då ho-nom till ditt hjerta.

*) Sista versen sjunges långsamt och med uttryck.

Necken.

Moderato.

Sång.

1. Nec-ken, han sjun-ger på böl-jan blå, Ljust är att hö-ra der-på.
 2. Stör-re än jord-lif-vets qual är hans, Bru-den han sökte ej fanns.

Guitarre

Saf-vets små elf-vor i ringdans gå, Och böl-jor-na dansa ock-så
 Slocknan-de stjernor, o, döl-jen er glans, I kärnor, gån icke till dans.

Men Nec-ken, då han e-mot him-len ser, Slår han sitt ö-ga ner,
 Men Nec-ken, vid har-pan för berg och dal Sjunger om kär-leks qual,

rall.

a Tempo.

Ty bland de stjernor, som han der ser, Fre-ja e-mot ho-nom ler.
Gömmet sig se-dan i dju-pets sal, Sluttar så Elf-kun-gens bal.

Mina Studier.

Calle Morell.

Andante.

Sång. 1.*) I många former trifs det sköna visst, fallera, Men bälén är det bästa först och
2. Du arma tok som pumpar i dig The, fallera, Du blir till slut så blöt som ett ge-
Guitarre. sist, fallera, Den liknar himlens sol, så varm och ljus, fallera, Ej under att jag gerna tar ett rus, fallera.
lé, fallera, Den svag är - säger Paulus - ä - te käl: fallera, Jag hemtar lifvet helst utur en bäl, fallera.

* 14 verser till "Mina studier", af Calle Morell, finnas i "Sjungande Sverige". 1^{sta} del. pag. 16.

Afsked från hemmet.

Adagio maestoso.

Sång.

Guitarre.

1. Bort till
2. Herr - lig
3. Så far -

fjerran land i Sö - - - der, Der O - range och druf - vor glö - - -
 sö - derns jord lär va - - - ra, Stjer - nor - na bli der mer kla - - -
 väl du Nor - den hö - - - ga, Gläns i min - net för mitt ö - - -

- der, Och der mandel - blommor dof - - - ta, Medan näkter - ga - - - lar
 - ra, Sim - len när - ma - re till jor - - - den, Jorden sjelf ett blom - ster -
 - ga, Dig jag måste öf - ver - gif - - - va, Tr - ra vidt kring land och

slå.
land.
haf.

Med min pil-grimsstaf i han - den,
När sitt silf-ver må-nan bre - der,
Fä - - drens an - dar dig be - va - ka,

Sär jag till de skö - na lan - den, Men på dig jag tän - ker
Tyst till ho - nom då jag be - der, Gäl - sa, häl - sa upp till
Kom - - mer jag en gång till - ba - ka, Sär du an - nat ej att

of - ta, o mitt fo - sterland än - då, än - då, än - då.
Nor - den, der en vän mig mins i - bland, i - - bland, i - - bland.
gif - va, skänk mig då hos dig en graf, en graf, en graf.

1. & 2. 3.

I hennes hem.

F.v.Heland.

Andante con moto.

Sång.

Gär är din barn - domstid för - fluten, här har du drömt - din oskuld
 oss, — man vill oss skilja, och squallret må - - ste ha sin
 so - - lar blif - va kal - la, men glöd är ej — med dem för =

Guitarre

dröm, här lik en ros — bland tiolar bruten, din själ stod fram så skön, så öm. Gär sjöng dig
 gärd, men, blif ej rädd — min bleka lil - ja, jag vet hvad hopens dom är värd. Tro ej att
 bi; Lät stjernorna — från fästet fal - la, men jag skall dock dig trogen bli Gå, sök kring

hun - - den si - na sänger, och lil - jan väx - - te kapp med dig, och sjön har
 den — förstår ett hjerta, som du dock en — gång mitt för - stod, det ges ej
 sö - - dern, sök kring lorden, det äd - la - ste, — det bästa tag, men al - drig

cresc. *ritard.* *f* *p* 1. 2.

öpeg-lat hun-dra gån-ger de dra-gen som för-tjusa, förtju-sa mig. Man tadlar
gläd-je u-tan smär-ta och kärlek fins ej, nej fins ej u-tan mod. Låt al-la
fin-ner du-på jor-den en man som äl-skar dig, älskar dig som jag.

(E. Tegnér.)

4

Finsk Folkvisa.

Andante.

Sång.

Fjerran han är från de le-en-de da-lar, bor-ta i ko-nungens glänsande sa-lar;

Guitarre.

Fo-gel, du lil-la! Kjer-te-vän lil-la! hvarför dröjer du? hvarför drö-jer du?

3

Kupletter ur "Den svaga sidan."

Allegro.

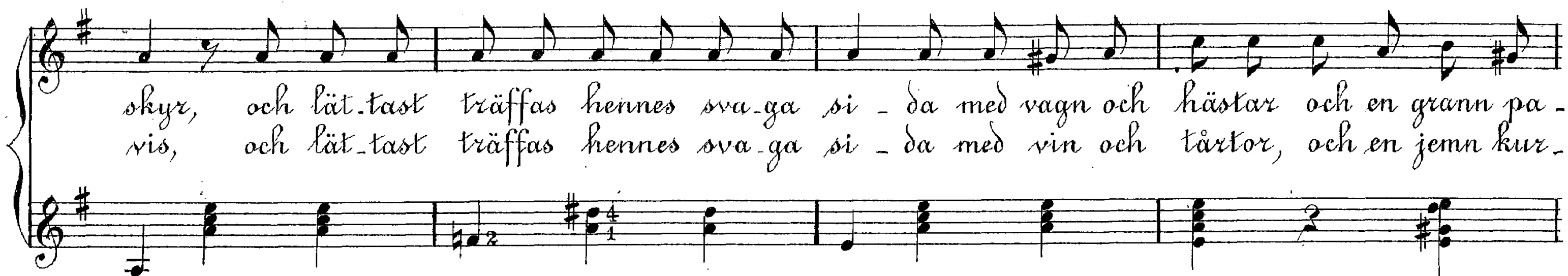
Sång.

1. Ej trogen kärlek kan ett motstånd li - da, i trots af allt han måste må - let
 2. Att en dansös i kärleks - bojor smida, bör gå för hvem som helst liksom en

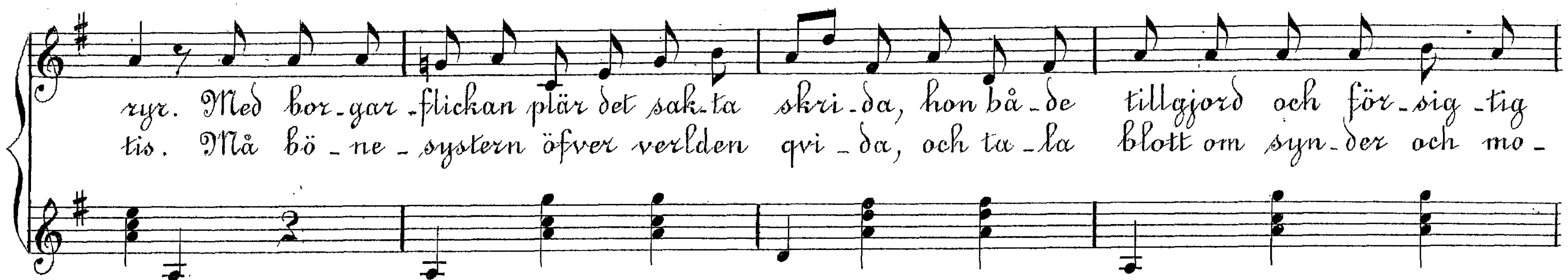
Guitarre.

nå; ty hvarje flic - ka har sin sva - ga si - da, som det är konsten blott att träffa
 dans, ty snart han träffar hennes sva - ga si - da med smicker, nipper och ju - ve - lers

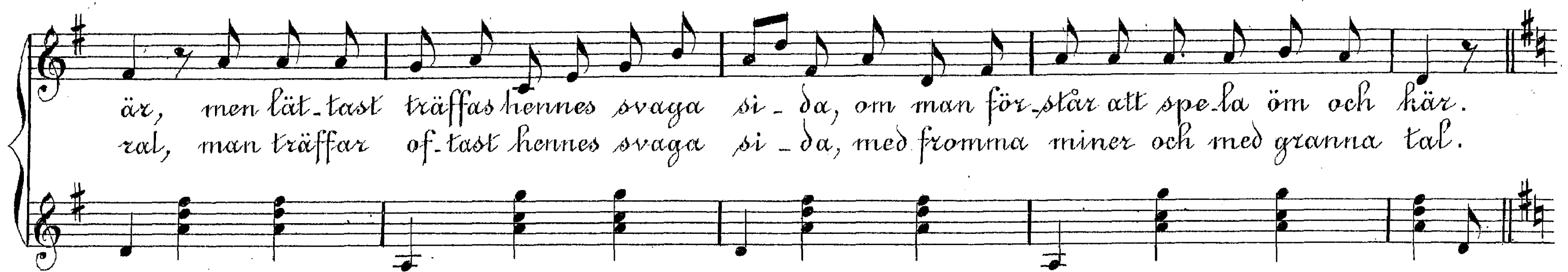
på. För en lo - rett behöfver man ej bi - da; den som har pengar hon ej ger - na
 glans. Men med gri - set - ten går man ej så vi - da, hon är åt - kom - lig på så många

skyr, och lät-tast träffas hennes sva-ga si - da med vagn och hästar och en grann pa -
 ris, och lät-tast träffas hennes sva-ga si - da med vin och tårter, och en jern kur-

ryr. Med bor-gar - flickan plär det sak-ta skri-da, hon bå-de tillgjord och för-sig - tig
 tis. Nå bö - ne - systemen öfver världen qvi - da, och ta - la blott om syn-der och mo -

är, men lät-tast träffas hennes svaga si - da, om man för-står att spe-la öm och här.
 tal, man träffar of-tast hennes svaga si - da, med fromma miner och med granna tal.

En frö - hen, stolt. och skön som en Ar - mi - da, hon älskar ä - ra och ga - lan - te -
Men e - mot o - skul - den är värst att stri - da, hon är så skygg, så se - de - sam och

- ri. Men lätt man träf - far hennes svaga si - da med no - bel hållning, känsla och ge - ni.
blyg; och för att träf - fa hennes svaga si - da får man för - sö - ka länge... och i smyg.

Dock kan ej kär - le - ken ett mot - stånd li - da, och om sin se - ger in - gen tvif - la

må; ty hvarje flie - ka har sin sva - ga si - da, som det är konsten blott att träf - fa på.